

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 2Csr/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217205341
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Petrusová
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2018:6217205341.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš sudkyňou JUDr. Elenou Petrusovou v spore žalobcu J. P., X.. XX. XX. XXXX, L. S. X. Y. XXX, zastúpeného Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou so sídlom Komenského 3, Veľký Krtíš, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Súd z r u š u j e Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava zo dňa 30.06.2017 sp. zn. R. XXXXX/XX.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácií pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava zo dňa 30.06.2017 sp. zn. R. XXXXX/XX a priznal mu náhradu trov konania. V žalobe žalobca uviedol, že so žalovaným uzavrel Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX dňa 31.01.2014. Na základe tejto zmluvy mu poskytol žalovaný spotrebiteľský úver vo výške 450,- Eur, úročený úrokovou sadzbou 39,15 %. On z titulu tohto úveru zaplatil žalovanému sumu 592,- Eur. V dôsledku tejto úverovej zmluvy sa dostal do finančných problémov a meškal s platením splátok. Žalovaný si uplatnil svoju pohľadávku dňa 22.01.2016 žalobou na rozhodcovskom súde. Dňa 30.06.2017 vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácií pre arbitráž v Bratislave v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodcovský rozsudok sp. zn. R. XXXXX/XX, ktorým ho zaviazal zaplatiť žalovanému úroky, poplatky, zmluvnú pokutu a trovy rozhodcovského konania. Ďalej uviedol, že on sa domáha zrušenia tohto rozhodcovského rozsudku a to predovšetkým z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc vydať tento rozsudok, nakoľko rozhodcovská zmluva, ktorou mala byť založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie tejto veci, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je ex lege neplatná. Jedná sa o typickú formulárovú zmluvu, ktorá nebola individuálne dojednaná a vytvára nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.01.2015 sp. zn. 16Co/640/2014. Okrem iného poukázal na to, že formuláciou rozhodcovskej zmluvy mu bolo ako povinnému odňaté právo slobodnej voľby uplatnenia či bránenia práva, nielen medzi všeobecným súdom a rozhodcovským konaním, no aj právo slobodného výberu konkrétneho rozhodcu, či rozhodcovského súdu, ktorý by spor z danej spotrebiteľskej zmluvy podľa voľby spotrebiteľa rozhodol. Takéto zmluvné dojednanie reálne vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech jeho ako spotrebiteľa. Poukázal na to, že pri ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné, aby spotrebiteľ mal možnosť požiadať všeobecný súd o ochranu. Poukázal na rozhodnutia krajských súdov

v obdobných veciach. Ďalej v žalobe uviedol, že rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil súlad odplaty dohodnutej v zmluve o úvere s dobrými mravmi, nakoľko v zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 39,15 % ročne, čo je vzhľadom k tomu, že v tomto období poskytovali banky obdobné úvery s úrokovou sadzbou 15 % p.a., absolútne neprimerané. Takto dojednaná výška odplaty v zmluve je v rozpore s dobrými mravmi, čím táto zmluva naplňuje znaky civilnoprávnej úžery. Poukázal na ustálenú judikatúru, a to najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2009 sp. zn. 1M Cdo 1/2009, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.09.2013 sp. zn. 3Co/151/2013, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 10.05.2016 sp. zn. 5Co/354/2015, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 14.07.2015 sp. zn. 13Co/677/2014. Ďalej poukázal na to, že rozhodcovský súd sa nezaoberal ani otázkou neprijateľnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v tejto zmluve. Okrem spomenutej rozhodcovskej zmluvy predstavuje neprijateľnú podmienku aj zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute a dojednanie o administratívnom poplatku, ktoré slúži výlučne záujmom žalovaného, aby ním skreslil skutočnú výšku odplaty za poskytnutie úveru (rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 21.11.2012 sp. zn. 18 Co 109/2011). Zdôraznil tú skutočnosť, že rozhodcovský súd nie lenže pri svojom rozhodovaní neprihliadol na neprijateľnosť zmluvných podmienok, ale priznal na ich základe žalovanému plnenie, Stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, pričom ho zaväzuje na plnenie, ktoré svojou povahou je právom nedovolené a odporuje dobrým mravom. Ďalej poukázal na to, že rozhodcovský súd neskúmal, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere neobsahuje rozpis výšky, počtu, termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nakoľko úroková sadzba úveru je v rozpore s dobrými mravmi, nemožno ani na túto náležitosť úverovej zmluvy hľadieť ako na platne dojednanú. Zákon č. 129/2010 Z.z. sankcionuje úver poskytnutý zmluvou, ktorá nemá obsahové náležitosti podľa tohto zákona bezúročnosťou a bez poplatkovosťou poskytnutého úveru. Rovnako zákon sankcionuje aj nepravdivé uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa. Z tohto vyplýva, že úverovú zmluvu je potrebné považovať za absolútne neplatnú s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Keby bola úverová zmluva platná, bolo by v zmysle ustanovení Zák. č. 129/2010 Z. z. potrebné považovať úver poskytnutý žalovaným zmluvou o úvere za bezúročný a bez poplatkov. Preto žalovaný mal z predmetnej zmluvy nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Istinu úveru však už žalobca, vrátil, predtým ako žalovaný uplatnil svoje právo voči nemu žalobou na rozhodcovskom súde preto žalovaným uplatňovaný nárok v rozhodcovskom konaní bol nedôvodný. Rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci rozhodcovským súdom. K žalobe žalobca pripojil rozhodcovský rozsudok zo dňa 30.06.2017 sp. zn. R. XXXXX/XX, priemerné úrokové sadzby z ÚVEROV poskytnutých v eurách rezidentov eurozóny (stav a nové obchody), Zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.01.2014. Na pojednávaní sa právny zástupca žalobcu pridržiaval podanej písomnej žaloby a žiadal súd, aby jej v plnom rozsahu vyhovel.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 05.09.2017 uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi žalobcu uvedenými v žalobe. Poukázal na to, že žalobca bol vyzvaný na oznámenie výberu rozhodcovského súdu, čo však neoznámil, a preto si on ako žalovaný dovolil vybrať rozhodcovský súd v zmysle ustanovenia § 73 ods. 8 zák. č. 335/2014 Z.z. Ďalej uviedol, že z článku II. predmet zmluvy, bodu 1, jasne vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, ale žalovaný sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Námietku voči právomoci súdu je možné podať aj v čase keď je žalovanému doručená výzva na žalobnú odpoveď. V predmetnom spore odpoveď doručená nebola. Poukázal na to, že keby žalobca tento pocit nadobudol, mal možnosť v lehote 10 dní odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy bez toho, aby bola dotknutá platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo opäť naznačuje skutočnosti, že ich vzájomná podmienenosť je vylúčená. Na odstúpenie, a to aj bez uvedenia dôvodu v lehote 10 dní odkazuje článok II. ods. 3 rozhodcovskej zmluvy. Ak by túto lehotu žalobca nestihol, mal možnosť dovolávať sa neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, alebo výberu rozhodcu priamo v rozhodcovskom konaní o čom bol poučený vo výzve na žalobnú výpoveď (rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 24.09.2015 sp. zn. 14C/214/2014, rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 28.06.2016 sp. zn. 2Co 107/2015, rozsudok Okresného súdu Košice I. zo dňa 21.06.2016 sp. zn. 16C/289/2014). Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva, resp. doložka dohodnutá medzi ním a žalobcom je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Poukázal na právny názor vyslovený v uznesení zo dňa 30.05.2011 sp. zn. 14NcC/10/2011 Krajského súdu v Bratislave. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu, ktoré sa týkajú geografickej

neprijateľnosti konania, toto považuje za nedôvodné vzhľadom k skutočnosti, že konanie prebieha výslovne v písomnej forme. Poukázal na článok 3 bod 4 predmetnej rozhodcovskej zmluvy kde je uvedené, že konanie prebiehajúce na rozhodcovskom súde je písomné. Ďalej poukázal okrem iného na rozsudok súdneho dvora EUC- 240/98-C244/98 Oceáno Grupo Editorial, avšak v predmetnom prípade je potrebné poukázať, že nie je možné subsumovať predmetný rozsudok na daný prípad, nakoľko v označenom prípade sa jednalo o rozhodcovskú doložku, kde sa vyžadovala prítomnosť účastníkov rozhodcovského konania a rozhodcovské konanie neprebíhalo v písomnej forme. Zdôraznil tú skutočnosť, že on splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zákonom o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občianskym zákonníkom, nakoľko rozhodcovská zmluva je uzavretá písomne a je individuálne na samostatnom liste papiera oddelená od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobcovi je daná možnosť využitia riešenia sporov buď formou rozhodcovských súdov, alebo všeobecných súdov. Okrem toho žalobca bol vyzvaný dňa 03.11.2015 na výber rozhodcovského súdu, alebo možnosti odmietnutia rozhodcovského súdu, avšak svojim nekonaním dal podľa zákona možnosť výberu rozhodcovského súdu jemu. Pokiaľ žalobca v žalobe uviedol, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve nie sú uvedené priamo, zdôraznil tú skutočnosť, že v zmluve na prednej strane je uvedené, že spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 888,- Eur, ak nie je dohodnuté inak do 22.01.2015 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, alebo v hotovosti mandatárovi. Vzhľadom na uvedené sa teda ako zmluvnú strany dohodli, že doba trvania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti nastane 22.01.2015. Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlužník sa Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 888,- Eur s termínom splatnosti do 22.01.2015. Následne však v ten istý deň požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach. Dlužník bol teda dňa 31.01.2014 s predmetnou dohodou oboznámený na znak čoho ju podpísal a preto mal vedomosť aj o existencii náležitostí, ktoré v nej následne boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 77,- Eur vždy k 22. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 22.02.2014. Ďalej uviedol, že každá vyššie uvedená splátka bola prednostne započítaná na istinu a až potom na poplatok a úroky. O tomto je každý klient informovaný ústne. Ďalej uviedol, že podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška RPMN sa vypočítava v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 306,65 %. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo tak, ako je to uvedené v Zmluve o úvere) na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 97,33 % stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu RPMN vo výške 306,65 % dohodnutá v Dohode o splátkach predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtov RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecnej podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. V Zmluve o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy je vo výške 50,91 %. Žalobca nesie dôkazné bremeno a je jeho úlohou preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje a výška je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Zákon v čase uzavretia zmluvy nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.06.2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.05.2014. Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.05.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil tú skutočnosť, že je logické, že s prihliadnutím na vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované nebankovými veriteľmi vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo 95/2005). Zdôraznil tú skutočnosť, že ak žalobca nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu, alebo odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo od zmluvy odstúpiť bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy, ktoré právo nevyužil. Pokiaľ ide o poplatok a zmluvnú pokutu, poukázal na to, že slovenská právna úprava v oblasti úverov „účtovanie“ poplatku výslovne nebráni. Zákon o spotrebiteľských úveroch totiž výslovne spomína niektoré poplatky: za notárske služby, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vedenie účtu, atď. V prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa napríklad uvádzajú

okrem iného aj poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nie lenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Pokiaľ ide o úrokovú sadzbu, žalobca sa opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je nižšia, pričom správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky, a ďalej nebankové, lízingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadajú aj žalovaní. Prevýšenie takejto odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. Žalobcom tvrdenú neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch, poukázal na čl. 9 ods. 10 novelizovaného zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento je v zmluvách o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda klienti žalovaného vedia posúdiť hodnotu protiplnenia. Zároveň vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, je presne uvedené aká časť príslušného poplatku tvorí úrok a aká časť tvorí náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Klienti už v čase spisovania žiadosti o úver majú vedomosť o tom aká bude cena ich úveru. Jeho klienti si pri spisovaní žiadostí o úver volia v koľkých mesačných splátkach chcú splácať úver, pričom klienti sú mandatárom žalovaného oboznámení už v čase spísania takejto žiadosti aká bude výška poplatku pri nimi zvolenej výške úveru a počet splátok. Ďalej uviedol, že je toho názoru, že príslušný poplatok, ktorý predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tou spojenou nevyklučuje nárokovateľnosť plnenia takejto záväzku a dojednanie takejto platby ako záväzku nad rámec podstatných náležitostí zmluvy o úvere zákonu neodporuje. Ďalej uviedol, že odmieta, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere t.j. administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná zmluvná podmienka. Poukázal na čl. 4 ods. 2 Smernice rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. K zmluvnej pokute uviedol, že v zmysle bodu 7 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru si zmluvné strany dohodli, že ak spotrebiteľ neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33,- Eur. Ďalej uviedol, že spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť veriteľovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práva spôsobom vyplývajúcim zo zmluvy, a to najmä, avšak nie výlučne, trovy mediácie, trovy rozhodcovského konania, trovy súdneho konania, trovy exekúcie, trovy právneho zastúpenia veriteľa v týchto konaniach a iné veriteľom preukázateľne vynaložené náklady pri uplatnení svojho práva. S celým obsahom zmluvných podmienok bol spotrebiteľ dostatočne oboznámený a zmluvu napriek tomu uzatvoril slobodne, vážne a bez akéhokoľvek nátlaku či tiesne.

3. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 05.09.2017 vyjadril prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, a to podaním zo dňa 11.10.2017.

4. Žalovaný sa k podaniu žalobcu zo dňa 11.10.2017 vyjadril podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 23.11.2017.

5. Súd mal preukázané, že strany sporu dňa 31.01.2014 uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi úver v hotovosti vo výške 450,- Eur a žalobca ako spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 438,- Eur, t.j. zaplatiť čiastku 888,- Eur, s tým, že celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 176,18 Eur a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 261,82 Eur a spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 888,- Eur, ak nie je dohodnuté inak do 22.01.2015. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 05.09.2017 uviedol, že na základe žiadosti žalobcu ako spotrebiteľa bola uzavretá Dohoda o plnení v splátkach, na základe ktorej sa predmetný úver žalobca ako spotrebiteľ zaviazal uhradiť v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 77,- Eur, vždy k 22. kalendárnemu dňu v mesiaci počínajúc dňom 22.02.2014. Túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalobca v podanej žalobe, kde uviedol, že v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie splátky prestal platiť. Zo spisu Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž sp. zn. R. XXXXX/XX vyplýva, že návrhom (žalobou) z 22.01.2016 si žalovaný uplatnil nárok na zaplatenie úroku vo výške 39,15 % ročne zo sumy 450,- Eur od 01.02.2014 do 18.02.2014 vo výške 8,69 Eur, zo sumy 376,- Eur od 19.02.2014 do 18.03.2014 vo výške 11,29 Eur, zo sumy 302,- Eur od 19.03.2014

do 23.04.2014 vo výške 1,66 Eur, zo sumy 228,- Eur od 24.04.2014 do 19.05.2014 vo výške 6,36 Eur, zo sumy 154,- Eur od 20.05.2014 do 18.06.2014 vo výške 4,96 Eur, zo sumy 80,- Eur od 19.06.2014 do 18.07.2014 vo výške 2,57 Eur, zo sumy 6,- Eur od 19.07.2014 do 18.08.2014 vo výške 0,20 Eur, nezaplatený poplatok vo výške 119,82 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, zmluvnú pokutu vo výške 33,- Eur, poplatok za upomienky vo výške 10,- Eur a trovy rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc na rozhodovanie sporu z rozhodcovskej zmluvy zo dňa 31.01.2014, uzavretej medzi stranami sporu, ktorú vyhodnotil ako dostatočne jasnú, zrozumiteľnú s tým, že podľa jeho názoru uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu nie je možné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, táto bola platne uzatvorená. Rozsudok rozhodcovského súdu bol žalobcovi doručený dňa 27.04.2016. Žalobu na súd žalobca podal 10.08.2017.

6. Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody ktorých obsahom, alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti.

7. Podľa ustanovenia § 53 odsek 1, 2, 3, 4 písm. r), odsek 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, ale ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia ktoré r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

8. Podľa ustanovenia § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

9. Podľa ustanovenia § 45 ods. 1, písmena e), g), i), j), l), zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene doplnení niektorých zákonov, účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku ak

- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3, alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že Stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy, alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- i) Stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami Všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský súd zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Podľa ustanovenia § 47 ods. 1, 2 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu

neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu ako je uvedený v odseku 1, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti a vo veci rozhodne opätovne Stály rozhodcovský súd. Rozhodca ktorý vydal zrušený rozhodcovský rozsudok je z nového prerokovania rozhodnutia veci vylúčený a vo veci sa ustanoví nový rozhodca.

11. Podľa ustanovenia § 46 ods. 1, veta prvá, zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania.

12. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných ustanovení zákona. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.01.2014 je spotrebiteľskou zmluvou. Je nesporné, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo podnikateľskej činnosti. Preto žalovaný bol od uzavretia zmluvy so žalobcom v postavení dodávateľa a žalobca v postavení spotrebiteľa. Spotrebiteľské zmluvy spadajú pod ochranu podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že jedna strana uzatvára zmluvu s veľkým počtom spotrebiteľov, pričom návrhy zmlúv sú pripravené na vopred predtlačných formulároch a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhovaných zmlúv. Súd pri hodnotení žaloby vychádzal zo Smernice rady č. 93/13 EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách podľa ktorej členské štáty majú zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzavretých so spotrebiteľom neboli záväzné pre spotrebiteľa, pričom čl. III. ods. 3 smernice obsahuje indikatívny a nie vyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé. Výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách je uvedený aj v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, pričom neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj dojednanie rozhodcovskej zmluvy tak, že spory s dodávateľom budú výlučne riešené v rozhodcovskom konaní. Zmyslom a cieľom úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku, je poskytovanie spotrebiteľom Slovenskej republiky minimálne taký štandard ochrany, aký stanovuje Smernica č. 93/13/EHS.

13. Súd v prvom rade skúmal tú skutočnosť, či žalobca podal žalobu v zákonom určenej lehote. Mal preukázané, že rozhodcovský rozsudok bol doručený právnej zástupkyňi žalobcu dňa 26.07.2017, pričom žaloba na tunajší súd bola podaná 10.08.2017, teda v zákonnej trojmesačnej lehote.

14. Žalobca sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku jednak z dôvodu, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3, alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene doplnení niektorých zákonov. Dokazovaním mal súd preukázané, že v čl. II. sa strany sporu dohodli, že spory ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere vrátane sporov o jej platnosť, alebo zrušenie, ako aj spory ktoré vzniknú z Dohody o vyplnení zmien zabezpečujúcich uvedenú úverovú zmluvu o uplatnenie práv z takto vyplnenej zmenky vrátane sporov o jej platnosť, výklad, alebo zrušenie budú riešené

a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde, pričom právo voľby príslušného Stáleho rozhodcovského súdu podľa čl. I. bod 1 tejto zmluvy má žalujúca zmluvná strana, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov zvoleného Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský rozsudok preskúma iný rozhodca stanovený podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu.

b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky; ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (Zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z čl. II. predmetnej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto čl. zmluvy, vrátane sporu o platnosť, výklad, alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozhodovaciu podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. Z uvedeného ustanovenia rozhodcovskej zmluvy síce vyplýva, že spory medzi stranami sporu môžu byť riešené aj v súdnom konaní, avšak výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva vždy na navrhovateľovi. Spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským súdom a štátnym súdom, avšak len vtedy, ak by podľa rozhodcovskej zmluvy začal rozhodcovské konanie na jeho návrh. V prípade ak by rozhodcovské konanie začalo na návrh dodávateľa (žalovaného), spotrebiteľ (žalobca) je nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž nepodstatné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojim konaním, pretože spotrebiteľ musí byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľskej právnej ochrany pred štandardnými zmluvami. Podľa názoru súdu ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. Preto ak dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom súde, je rozhodcovská klauzula neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie mohol zastaviť alebo odložiť. Spotrebiteľ by mal možnosť svoje právo uplatňovať nie len v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne aj v civilnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá mu v tom bráni, je v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu možnosť voľby pre spotrebiteľa ako dlžníka je iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje právo voči dodávateľovi, tak využíva pre neho transparentný štátny súd. Je otázne, či spotrebiteľ ktorý sa „rozhodne“ osobitne, individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednávanie nedávalo zmysel. Preto je nutné objektívne posúdenie rozhodcovskej zmluvy. Súd nadobudol presvedčenie, že žalobca ako spotrebiteľ by nikdy neuzatvoril rozhodcovskú zmluvu, pretože ako priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že existuje rozhodcovské konanie a čo to znamená. Preto by ho nenapadlo ani len myšlienka namietat neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorú je otázne či vôbec vedel, že uzatvára. Z predmetnej rozhodcovskej zmluvy z 31.01.2014 nesporne vyplýva, že žalovaný ako dodávateľ vopred naformuloval zmluvné klauzuly a je zrejme, že žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť takúto formulovanú zmluvu zmeniť. Dôkazné bremeno v danej veci je na strane žalovaného ako dodávateľa, ktorý musí preukázať, že žalobca ako spotrebiteľ si individuálne dojednal rozhodcovské konanie. Súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola práve žalovaným ako dodávateľom pripravená ako tlačivo a žalovaný ju opakovane používa pri uzatváraní rozhodcovských zmlúv so spotrebiteľmi. Do tohto tlačiva sa dopisuje len meno a osobné údaje spotrebiteľov, číslo zmluvy, miesto a dátum. Z uvedeného je zrejme, že žalobca ju nemal možnosť ovplyvniť žiadnym spôsobom a preto nemal možnosť sa osobitne dohodnúť na jej obsahu. Predkladanie rozhodcovských zmlúv spotrebiteľom za stavu keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene im nevenujú dostatočnú pozornosť v tejto časti formulára, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera. Zbavenie sa zodpovednosti za nekalú obchodnú prax pri nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok argumentáciou, že spotrebiteľ mal byť bdely súd nemôže akceptovať, pretože je neakceptovateľné, aby porušovateľ práve presúval zodpovednosť na slabšieho a je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú zmluvu. Preto mal súd za to, že rozhodcovská zmluva je absolútne neplatná a preto mal súd za to, že je dôvod preto, aby zrušil predmetný rozhodcovský rozsudok v zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 písm. e) zák. č. 335/2014 Z.z.

15. Ďalším dôvodom, na ktorý žalobca poukazoval, že je daný dôvod na zrušenie rozhodcovskej zmluvy je dôvod, že v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že Stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy, alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu v zmysle ust. § 46 ods. 1 g) zák. č. 335/2014 Z.z. K tomuto dôvodu žalobca v žalobe uviedol skutočnosti, ktoré možno subsumovať pod iné dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku a to rozhodovanie v rozpore s ustanoveniami

všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ak toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu (§46 ods.1 písm. i/). V prvom rade súd poukazuje na to, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač, je teda zrejme, že spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojich predstáv naformuloval, alebo zmluvný vzťah nevznikne. Za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu (rozsudok Mostaza Claro). Rozhodcovský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že posúdil uvedený záväzkový vzťah ako absolútny obchod a že naň aplikoval ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z., pričom bol toho názoru, že zmluva o úvere obsahuje náležitosti vyžadované zákonom 129/2010 Z.z. Súd mal za to, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., pričom sa stotožňuje s tvrdením žalobcu v tom smere, že predmetná zmluva neobsahuje rozpis výšky, počtu, termínov splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov s tým, že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi a taktiež nie je pravdivo uvedená RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené chýbajúce náležitosti sa úver v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 b/ zák. č. 129/2010 Z.z za bezúročný a bez poplatkov. Súd daný dôvod považoval aj za dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa písm. j), nakoľko rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právne nedovolené a odporuje dobrým mravom. Žalovaný poskytol žalobcovi úver v sume 450,- Eur, pričom žalobca sa zaviazal vrátiť celkom sumu 888,- Eur, s tým, že celkové náklady spotrebiteľa sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne, čo predstavuje 176,18 Eur a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tou spojenou vo výške 261,82 Eur, pričom nie je zrejme o aký administratívny poplatok sa jedná. Súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 21.11.2012 sp. zn. 18Co 109/2011, v ktorom uviedol, že dodávateľ môže od spotrebiteľa požadovať len poplatky, za ktoré spotrebiteľovi poskytne skutočné protiplnenie, s tým, že vyslovil právny názor, že administratívne poplatky za poskytnutie úveru sú neprípustné, pretože odplata za administratívne náklady spojené s poskytnutím úveru je obsiahnutá už v samotných úrokoch a je v rozpore s ratio legis právnej úpravy spotrebiteľských úverových zmlúv, aby spotrebiteľ takýto poplatok platiť dodávateľovi. Súd konštatoval, že znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nie len podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka ktorá je neurčitá, alebo je v rozpore s ratio legis, zákonného ustanovenia podľa ktorého bola dojednaná. Je teda nesporné, že rozhodcovský súd zaviazal žalobcu ako spotrebiteľa na plnenie, ktoré odporuje dobrým mravom. Je tu zároveň daný dôvod aj na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. l), a to z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ zmluvu o spotrebiteľskom úvere posúdil ako zmluvu, ktorá obsahuje všetky zákonné náležitosti a na jej základe priznal plnenie. Rozhodcovský súd priznal žalovanému aj zmluvnú pokutu vo výške 33,- Eur s tým, že v odôvodnení uviedol, že túto zmluvnú pokutu priznal v súlade so žalobou, pričom odkázal na znenie Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru. Zmluvnú pokutu taktiež možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Z týchto dôvodov preto potom súd rozhodcovský rozsudok zrušil.

16. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to na základe zásady úspechu. Žalobca mal vo veci plný úspech preto mu potom súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnej výške s tým, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie. Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Veľký Krtíš písomne v 3 vyhotoveniach a rozhoduje o ňom Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa uvedú všeobecné náležitosti podania (§ 127 CSP), najmä ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka a podpis. Okrem toho sa uvedú aj osobitné náležitosti odvolania (§ 363 CSP) a to proti ktorému rozsudku smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozsudok považuje za nesprávny (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha

(odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.